

De cât respect se bucură foștii deținuți politici în fața lui Constantin Ticu Dumitrescu, mi-am putut da seama cu ocazia sfințirii monumentului ridicat de Filiala AFDP-Cluj, în memoria celor morți în închisoarea din Gherla, ridicat în cimitirul din vecinătatea închisorii. Tocmai când se oficia slujba de sfințire a frumosului monument, a sosit și Constantin Ticu Dumitrescu, dar, știind că pentru comportamentul pe care îl are nu-i tocmai bine văzut de membrii AFDP-Cluj, fără să stea de vorbă cu cineva, de parcă s-ar fi aflat în propria-i ogradă, se îndreaptă spre soborul de preoți pentru ca la sfârșitul slujbei să țină el un discurs. Inginerul Ioan Gherasim, președintele AFDP-Cluj, cunoscându-i năravul, se apropie de el și îi spune cât se poate de politicos că s-a hotărât ca la Cimitir să vorbească numai reprezentanții bisericilor, urmând ca ceilalți să-și țină discursurile la Casa de Cultură. Probabil Constantin Ticu Dumitrescu s-a considerat dezonorat ca să vorbească numai în fața a câteva sute de oameni adunați la Casa de Cultură, în loc să „onoreze” prin prezența sa sutele de morți și miile de oameni care au venit din toată țara la această sfințire, încât s-a urcat în mașină și a plecat înapoi la București, probabil mulțumit că s-a plimbat pe banii proveniți din cotizațiile foștilor deținuți politici.

După ce s-a oficiat slujba religioasă și au vorbit reprezentanții Bisericii, lumea împreună cu fețele bisericești, corurile care au participat la slujbă și toți foștii deținuți politici s-au deplasat în afara orașului, la Cimitirul Căinilor, unde fuseseră descoperite 34 de morminte ale unor foști deținuți politici, îngropați acolo, deoarece în Cimitirul Roza Șandor nu a mai fost loc pentru ei. Aceasta demonstrează că pentru regimul comunist cadavrul unui câine sau al unui deținut politic se bucura de același respect.

A avut loc o adevărată procesiune. În urma preoților, a icoanelor, a prapurilor au mers cântând tot timpul corurile bisericești, însoțite de mii de oameni. Or, la o astfel de procesiune, la care a participat tot felul de lume și a merge prin oraș în mijlocul ei, nu prea era de obrazul fin al lui Constantin Ticu Dumitrescu.

Revenind în județul Neamț, îngâmfarea președintelui AFDPR față de foștii deținuți politici de aici va face ca nemulțumirile ce mocneau în sufletele oamenilor să fie din ce în ce mai greu de stăpânit, devenind insuportabile momentele când începea să se laude cu relațiile lui. Or, niciodată Constantin Ticu Dumitrescu nu a fost auzit că s-ar fi aflat alături de un necunoscut, tot timpul vorbind numai de relații amicale cu diverse personalități, atât în timpul detenției, dar mai ales în libertate. Nu era întâlnire să nu vorbească de relațiile lui cu Corneliu Coposu sau cu alte personalități politice. Dovedind o totală lipsă de bun-simț și sfidând cu nerușinare pe cei din sală, pentru a impresiona, a început să vorbească despre Anișoara (Blandiana), Emil (Constantinescu) etc. Acest comportament dezgustător, nu putea să nu provoace scârbă celor ce-l ascultau, dar și întrebarea cum de acești oameni, în loc să-l țină la distanța cuvenită, îl acceptă în jurul lor și chiar îi încurajează duplicitatea, încât pe bună dreptate te întrebi, care să fie cauza – naivitate, șantaj, sau un joc de interese, care îi coboară însă în fața lumii, la nivelul lui Constantin Ticu Dumitrescu? Nu poate fi negat nici rolul avut de unii membri ai AFDPR în cultivarea acestor slăbiciuni, din dorința de a intra în grațiile lui, acceptându-i toate ineptiile, dovedind prin aceasta că sunt la fel cu dânsul, renunțând la integritatea morală în schimbul unor funcții trecătoare. Or, acești susținători ai lui Constantin Ticu Dumitrescu nu vor putea niciodată să se scuze că nu l-au cunoscut îndeajuns, deoarece Dumitru Tache Funda în cartea „Foștii Deținuți Politici, o șansă ratată” l-a prezentat pe Constantin Ticu Dumitrescu așa cum este în realitate.

La Piatra Neamț, Alexandru Lăzărescu văzând că nu mai este susținut de marea majoritate a foștilor deținuți politici și neputând concepe să fie înlocuit din fruntea Asociației, fără să se consulte cu cineva, îl invită pe Constantin Ticu Dumitrescu să ia parte la alegerile ce urmau să aibă loc la 5 iulie 1997, cu scopul de a-i susține candidatura. Prezența lui Constantin Ticu Dumitrescu nu ar fi deranjat pe nimeni dacă ar fi dat dovadă

de un minim bun-simț și respect față de cei prezenți în sală, mai ales că majoritatea erau oameni mult mai în vârstă decât el. Or, cu o nerușinare rar întâlnită, de la ușă, fără a fi invitat sau însoțit de cineva, se îndreaptă spre masa destinată celor ce urmau să prezideze alegerile, unde se așează ca la el acasă, își scoate un carnetel în față și punându-și palma la frunte, simulează preocupări de mare importanță. După propunerile și aprobarea celor ce urmau să conducă alegerile, Alexandru Lăzărescu a propus ca și Constantin Ticu Dumitrescu să facă parte din prezidiu, propunere ce a fost aprobată de lumea din sală.

Alegerile au fost organizate de Alexandru Lăzărescu, care a avut grijă ca acestea să se desfășoare așa cum dorea el, încât mulți membri din mediul rural nu au știut de această adunare. Or, după Alexandru Lăzărescu, Asociația trebuia să aibă grijă să încaseze cotizațiile de la toți membrii, dar nu se gândea că îi revenea și obligația să transmită cel puțin o carte poștală unui membru al AFDP-Neamț din fiecare comună, prin care să fie comunicată data alegerilor, cu rugămintea de a se anunța unii pe alții. Atmosfera din sală părea a se fi liniștit, dar, după prezentarea unei dări de seamă de către Alexandru Lăzărescu, după modelul folosit la ședințele de sindicat de odinioară, i-a fost dat cuvântul lui Constantin Ticu Dumitrescu, care a precizat din capul locului că: „*Am venit la Piatra Neamț pentru a vă onora cu prezența mea*”, pentru ca apoi să înceapă să se laude. Căutând să impresioneze pe cei din sală, a început să se împăuneze cu realegerea lui la Praga în funcția de președinte al „Uniunii Internaționale a Foștilor Deținuți Politici Anticomuniști” sau cu constituirea la București a unui departament pentru problemele foștilor deținuți politici. Or, la Piatra Neamț se știa că în România nu există o asemenea Asociație, aceasta fiind o altă minciună a lui Constantin Ticu Dumitrescu, fapt ce a fost confirmat de hotărârea Tribunalului București, de a se îndepărta de pe fațada sediului AFDPR-București inscripția privitoare la „Uniunea Internațională a Foștilor Deținuți Politici Anti-comuniști”.

În sprijinul acestei afirmații și pentru a înlătura orice dubii, prezint următoarele documente: Decizia civilă nr. 2592/14 octombrie 1998 a Tribunalului București, secția IV-a Civilă, care, în numele legii decide: ...*"obligă pe pârâtă (Asociația Foștilor Deținuți Politici din România) să îndepărteze de pe fațada sediului central din str. Mântuleasa nr. 10, sect. 3, placa metalică cu inscripția „Uniunea Internațională a Foștilor Deținuți Politici Anticomuniști” și textul în limba engleză aferent”* și Procesul Verbal prin care s-a executat înlăturarea de pe fațada sediului AFDPR a firmei cu Uniunea Internațională a Foștilor Deținuți Politici de către D-I Minea Paul, vicepreședinte a AFDPR, ca fiind ilegal pusă pe peretele clădirii din str. Mântuleasa nr. 10”.

Dar nerușinarea a culminat când a început să se laude, spunând că din cei 15 reprezentanți ai foștilor Deținuți Politici din țările defunctului lagăr comunist, prezenți la Praga, numai reprezentantul Ucrainei s-a opus la realegerea sa în fruntea respectivei Asociații, pentru ca la banchetul care a avut loc la sfârșitul consfăturii, delegatul Ucrainei să-i spună:

—*Știi de ce nu te-am votat eu?*

—*Nu.*

—*Pentru că tu vrei să ieși Basarabia înapoi!*

Câtă nerușinare la acest impostor! Îmi amintesc cum parcă simțeam clocotind sângele în mine, gata să mă dezlănțui, văzând atâta neobrăzare la acest individ, în stare să se folosească de tot ce avem mai scump pentru a-și atinge scopurile sale murdare. După ce s-a lăudat mai bine de o oră cu faptele sau relațiile lui, a încheiat spunând că, cei ce vor să ia cuvântul au la dispoziție numai 3 minute. Această afirmație a provocat mari nemulțumiri în sală, datorită mai multor cauze, cum ar fi:

— Acordarea de la sine putere a doar 3 minute celor ce doresc să ia cuvântul;

— Încercarea lui Constantin Ticu Dumitrescu de a conduce el discuțiile, deși Adunarea Generală l-a desemnat în acest scop pe Paul Ionescu;

– Ocolirea în mod vădit a tuturor problemelor ce fuseseră ridicate de participanții din sală, prin aducerea în discuție a unor aspecte ce nu interesau Asociația, sau nu intrau în competența ei.

Țin minte că după ce i-am reamintit de abuzurile făcute de Alexandru Lăzărescu, Mihai Bontea etc., care au compromis Asociația, abuzuri pe care le tolerează prin încercarea de a leocoli și că mai important ar fi să clarificăm neînțelegerile din AFDPR-Neamț și chiar din AFDPR-București, l-am întrebat, de ce președintele AFDPR, Constantin Ticu Dumitrescu, nu-și întocmește și el un dosar de fost deținut politic, așa cum se pretinde tuturor membrilor AFDPR, pentru ca să se termine acest scandal.

Drept replică și foarte nervos mi-a răspuns: *Ce, vrei să-ți scot dosarul pe masă?* Nu am mai avut timp să-i răspund că nu mi-e rușine de dosarul meu, căci din sală au apărut reacții puternice, cum ar fi întrebarea pusă de Laurențiu Popovici, dacă a fost decorat cu Ordinul Muncii și să ne spună cum i-a fost acordat. Văzându-se pus în fața unor întrebări incomode și dându-și seama de atitudinea ostilă din partea celor prezenți, părăsește sala cu haina în mână, spunând că nu a venit la Piatra Neamț pentru a fi judecat și că nu va recunoaște alegerile. Dar iată cum prezintă ziarista Lucia Ciocârlan aceste alegeri în ziarul *Telegraful* din 7 iulie 1997:

Revoltă la AFDPR-Neamț

Constantin Ticu Dumitrescu contestat la Piatra Neamț

Sâmbătă, 5 iulie, la Biblioteca Tehnică a Casei de Cultură din municipiul Piatra Neamț, au avut loc alegerile în sânul Asociației Foștilor Deținuți Politici din România-Filiala Neamț. După ce a bătut atâta drum pentru a asista la ședința de la Piatra Neamț, senatorul Constantin Ticu Dumitrescu a avut marea surpriză de a se vedea renegat de o mare parte din cei prezenți.

Din cei 360 de membri ai Asociației, doar 50 s-au prezentat pentru a-și alege noua conducere, restul lăsând în mâna colegilor prezenți soarta filialei. Președintele filialei, la acea

oră – Alexandru Lăzărescu, a prezentat participanților o dare de seamă, care ar fi trebuit să vizeze activitatea asociației în cei doi ani în care a fost liderul ei. Expunerea a fost însă o prezentare generală a situației foștilor deținuți politici din România, cu vagi referiri la Neamț.

„Hățurile” discuțiilor au fost preluate de senatorul a AFDPR, Constantin Ticu Dumitrescu, care a precizat din capul locului, că a venit la Piatra Neamț pentru a-i onora pe cei prezenți. Noutățile aduse de C.T.D. au fost cele privind majorarea indemnizației, realegerea sa la Praga, în funcția de președinte al Uniunii Internaționale a Foștilor Deținuți Politici Anticomuniști și constituirea, la București, a unui departament pentru problemele foștilor deținuți politici. Totodată, C.T.D. a anunțat că se lucrează la un proiect de lege cu privire la deconspirarea Securității și dreptul persoanei de a avea acces la propriul dosar.

Dacă, la început, cei prezenți au aprobat tacit discursul senatorului C.T.D., după unele interpelări venite din sală, spiritele s-au încins. C.T.D. a început să monologheze despre dreptul la adevăr, asanare morală și curajul de a mărturisi, fiecare, ce a făcut. Luat la întrebări despre ce a făcut, C.T.D. a replicat că nu a venit la Piatra Neamț pentru a fi judecat, pentru că el nu e chiar oricine, e ... domnul senator și că mulți încearcă să-l intimideze prin scrisori sau telefoane de amenințare.

Ocolind, vădit, un răspuns direct la problemele ridicate de cei din sală, senatorul a pus și mai multe „paie pe foc”. Dacă o parte din cei înscriși la cuvânt au lăudat persoana senatorului, mai ceva ca la o adunare de partid, unii au avut curaj și au pus degetul pe rană.

Ei au amintit de ce mulți dintre oamenii cu răspundere din județ nu mai au încredere în AFDPR: afacerea „mașina”, în care a fost amestecat Alexandru Lăzărescu, cele 40 de locuri de veci din Cimitirul Eroilor, contractate de același Alexandru Lăzărescu sau înscrierea soției lui A.L. în cadrul AFDPR, deși n-a făcut o zi de închisoare și, mai ales, împărțirea foștilor deținuți politici, tot de A.L., în bruni, roșii sau verzi. Problemele,

la care, de asemenea, nu s-a primit nici un răspuns.

Încercând să-l salveze pe A.L., senatorul Constantin Ticu Dumitrescu a luat din nou cuvântul, declarând că: „În Filiala Neamț există un conflict, între o parte a filialei, care rămâne tributară ideii că mișcarea legionară este singura care poate salva țara și oamenii din jurul lui Lăzărescu, care sunt democrați, prin convingere și suferință. Tot ce se spune împotriva mea este fals și minciună”.

Indignat, senatorul C.T.D. a părăsit sala de ședințe, îndemnând pe cei care păreau a fi de partea lui să nu participe la alegeri, pentru că el, oricum, nu le va recunoaște.

Plecarea lui C.T.D. nu a împiedicat însă buna desfășurare a alegerilor. S-a trecut la vot, iar președinte al Asociației a fost ales domnul Iacob Pintilie.

Întrunirea de sâmbătă a arătat că ceva e putred la AFDPR. Săptămâna viitoare, la București, când se va da sentința privind legalitatea funcționării AFDPR, s-ar putea ca putregaiul să iasă la iveală.

Lucia CIOCÎRLAN

După plecarea din sală a lui Constantin Ticu Dumitrescu, spiritele s-au calmat, încât alegerile au avut loc fără noi incidente, doar câteva persoane părăsind sala, unii fiind susținătorii lui Constantin Ticu Dumitrescu, alții pentru a nu pierde ultima mașină ce-i ducea spre casă.

Dacă alegerea unei noi conduceri în fruntea AFDP-Neamț a pus capăt nemulțumirilor provocate de vechea conducere, nu același lucru se va întâmpla la București, întrucât impostorul de Constantin Ticu Dumitrescu va căuta să se răzbune pe cei ce i s-au împotrivit, încercând prin orice mijloace să impună iarăși în fruntea Asociației pe oamenii lui, prin care să împiedice refacerea unității în interiorul AFDPR-ului. Pentru Constantin Ticu Dumitrescu, unitatea în interiorul AFDPR-ului, însemna nu numai eliminarea lui din viața politică, ci și scoaterea la iveală a tuturor matrapazlăcurilor făcute. Or, lipsa de unitate